

steren, Folketinget og Landstinget have hver sit Punktum. Man maa altsaa antage, at alle Parter ere enige om den, og jeg kan heller ikke tro andet, end at det ogsaa i Virkeligheden er Tilfældet. — Den anden Paragraf har Landstinget ingen Part i, men Folketinget og Justitsministeren have hver sin Part, Folketinget Punktum 2 og Justitsministeren de to øvrige Punktummer. § 3 er Folketingets Grundtanke, ændret først af Landstinget og nu ogsaa noget af den ærede Minister. Der er altsaa Enighed om det første, at en Vutil skal være lukket efter Kl. 9, og al Handlen efter den Tid ophøre. Derved vil ganske vist en hel Mængde Mennesker faa en Fridag, som vi vistnok ere enige om gerne at unde dem, og den offentlige Mening synes i det hele at være naaet saa vidt, at om de to første Paragraffer er der ingen Uenighed. Det var derfor vist ogsaa meget vel betænkt af den ærede Minister, at han fremkom med dem. Smidlertid mener han jo ikke, at man nu kan lade sig nøje dermed, og det er ogsaa med Rette; thi jeg skal ikke sly at udtale, at har man først taget de handlende ud og givet dem en Lov for sig, frygter jeg noget for, at det vil vare længe, og for længe, inden man faar de mest anstrængte Arbejdere med, og de mest anstrængte Arbejdere ere jo dog aabenbart de, der arbejde ved Fabrikker og fabrikmæssige drevne Værksteder. Jeg vil for Resten udtale, at Grænsen der er noget vilkaarlig, idet man har sat „Fabrikker og fabrikmæssige drevne Værksteder“; thi der kan være andre Værksteder, hvor der kan være ligesaa god Grund til, at der ikke blev arbejdet, ja, jeg vil gaa meget videre og sige, at for mig var Maalet, Idealet egentlig det, at alt Arbejde kunde komme til at hvile i Værkstederne; men jeg ser jo nok, at den offentlige Mening ikke er naaet saa vidt, og man kan derfor blive nødt til at slaa af paa Idealet og lade sig nøje med noget mindre. Jeg vil foreslaa, at man i Stedet for at benytte det Udtryk, der er brugt i § 3, 1ste Stykke, henviser til Loven af 23de Maj 1873. Jeg tror, at det vil være nok saa klart. — Det andet Stykke i § 3 tilfredsstiller mig ikke ganske, ej heller den Udbring, som Justitsministeren har givet det. Jeg vilde i alt Fald foretrække det, saadan som det var affattet af Landstinget i Fjor. Der er udgaaet et Stykke, som allerede udgik her i Fjor, og som jeg for Resten selv som Medlem af Udvalget var med til at foreslaa skulde udgaa. Det var imidlertid ikke, fordi jeg principalt yndede det, tværtimod. Det er det Stykke, der lød saaledes: „Bedkommende Arbejdere skulle dog i saa-

danne Tilfælde have fri hver anden Søndag“; det var i de Tilfælde, hvor Fabrikken ikke kan standse. Der var jo et æret Medlem som vi des værre ikke have i vor Midte i Dag paa Grund af Sygdom, nemlig det ærede Medlem fra Helsingør (Tvede), der paastod, at der var Virksomheder, hvor man, fordi de vare saa smaa, kun havde een saglig uddannet Mand til et vist Arbejde, f. Eks. ved Maltgøreri. Det var derfor ikke muligt at skaffe ham fri hver anden Søndag. Jeg skal ikke udtale mig, om der kan gives saadanne ganske enkelte Undtagelser, men hævder desuagtet bestemt Rigtigheden af Reglen, saa meget mere som jeg tror, at naar Lovforslaget i Fjor strandede og ikke blev behandlet til Ende, var det netop, fordi man her udstød denne „hver anden Søndag“, og det forekommer mig ogsaa at være det mindste Maal, man kan forlange, at en Arbejder, der har anstrængende Arbejde, har fri hver anden Søndag, saa det Punktum vil jeg gerne igen bede om, at vi paa ny tage under Overvejelse og se, om det ikke skulde være muligt at faa bortryddet de Hindringer, der i Fjor stillede sig i Vejen derfor. — Saa er der endelig det sidste Stykke i § 3, der for øvrigt staar her som indtatt af Folketinget og lyder saaledes: „Ligeledes skal det stedlige Politi kunne give Tilladelse til uopsættelige Arbejder, saasom nødvendig Renselse og Istandsættelse af Maskiner og Arbejdsredskaber“. Det tiltaler mig ikke rigtig, at der staar „nødvendig Renselse“; thi Renselse af Maskiner er altid nødvendig, og det forekommer mig navnlig Uret mod Værlinge og andre unge Mennesker, da det tidt er dem, der have at foretage disse Renselser, at de absolut skulle staa med det Søndag Formiddag. Jeg tror, man uden Skade kunde lade „Renselse“ gaa ud. Hvad Istandsættelse angaar, vilde jeg gerne have, at man i Stedet for Istandsættelser alene satte „uopsættelige Istandsættelser“; thi der er jo Istandsættelser, som altid kunne være nødvendige, men som derfor ikke ere uopsættelige. Renselser ere ogsaa nødvendige, men de behøve virkelig ikke at udføres om Søndagen. (Guds: Der staar jo „uopsættelige“). Nej, det staar der ikke; der staar ganske vist: „Ligeledes skal det stedlige Politi kunne give Tilladelse til uopsættelige Arbejder. (Guds: Ja!) Ja, det staar der ganske vist som Forklaring deraf, men jeg er dog bange for, at denne Forklaring skal føre til, at man siger: Dette kunne vi ikke staa med om Mandagen, thi saa genere vi Arbejdet dermed; altsaa er det uopsætteligt. Jeg er bange for den Forklaring af „uopsættelig Renselse“. Men jeg